

פיני אלעזרי

התיאוריה הרביעית

פיני אלעזרי
התיאוריה הרביעית

מו"ל: מילים מדברות - הוצאה לאור
עורך: עמיחי שלו
עריכה לשונית: יונת הורן
עריכה, עיצוב והפקה: מתי עלמה אלחנתי
עיצוב עטיפה: סטודיו אלון אור

© 2025 כל הזכויות שמורות לפיני אלעזרי

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט, בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר - כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

דאנאקוד: 1259-59
נדפס בישראל, תשפ"ה

ליואב

חלק ראשון

התיאוריה הרביעית

1.

תחנת ה-CIA שגרירות ארה"ב, ניו דלהי

"אני מכיר אותו. בטוח שאני מכיר אותו," מלמל ראש התחנה ושוב הריץ את סרטון מצלמות האבטחה שהועבר אליו ממפקד תחנת המשטרה המקומית. בסרטון שנלקח ממצלמות סניף הבנק, ברחוב סנסד מארג, נראה זוג גברים, ככל הנראה, שתויים או מסוממים מתגפפים ומתנשקים בלהט. בשלב מסוים ניתק הבלונדיני הגבוה מבן זוגו וענה קצרות לשיחת טלפון, בסיומה חזר לחבק את בן זוגו הנמוך והממושקף. לפתע פסע הבלונדיני אחורנית ודחף את בן זוגו בעוצמה לעבר הכביש, היישר אל מתחת לגלגלי המשאית שהגיחה מעבר לפינה במהירות של 110 קמ"ש, כך לפי נתוני המשטרה המקומית שהצליחה לאתר את השלד השרוף של המשאית אך לא את התוקף.

"יש זיהוי, בוס." הכריז סגן מפקד התחנה שנכנס לחדר ובידו מסמך. ראש התחנה חטף את המסמך. "פאקינג קרייזי ג'ואי פליישמן?! ידעתי שאני מכיר אותו, ידעתי... קצת קוקו בראש אבל בחור טוב. הוא היה אחד משלנו... היי, אמרת שאתה יודע לקרוא שפתיים?"

הסגן הנהן והמנהל הריץ שוב את הקטע בו הבלונדיני עונה לטלפון.

"דה," אמר הסגן, "זה מה שהוא אומר."

"מה?"

"דה - זה כן, ברוסית."

"רוסית! פאקינג שיט, תשיג לי את ג'ק בלשכת הבוס."

שמחה (ג'ואי) פליישמן, היה המועסק היחידי מבין עשרים ושניים אלף העובדות והעובדים בלנגלי, שמנת המשכל שלו הייתה גבוהה מ-166 הס"מ הלבנבנים שלו. "וחוץ מזה," כפי שנהג ג'ואי להעיד על עצמו, היו לו כל הנתונים להצלחה בארגון: הומוסקסואל, יהודי, עם שיער דליל וידיים קטנטנות ולחות שהקפיד

לצחוק בקול רם ומתגלגל ותמיד בזמנים ובמקומות הלא נכונים.

בהערכת מודיעין שהגיש לממונים עליו כתב פליישמן שב-9/11 הצליחה אל קעידה לזעזע את תחושת הביטחון של אזרחי ארצות הברית ולערער את אמונם במערכת ובנשיאות, ובדיוק באותה העת, ולראשונה מאז נפילת ברית המועצות, רשמה הפדרציה של רוסיה מאזן מסחרי חיובי של 300 מיליון דולר.

צירוף מקרים זה (אם אכן היה זה צירוף מקרים, שואל פליישמן בדו"ח) סיפק רוח גבית ל"תיאוריה הרביעית" שפרסם אלכסנדר דוגין, יועצו המדיני של הנשיא הרוסי שזכה לכינוי: הראש של פוטין. החזון שמונח בבסיס התיאוריה הרביעית שסחפה את הקרמלין, תאם את חזונו של הנשיא, על פיו רוסיה באצטלה האירו-אסיאתית שלה, חייבת להיות המעצמה ההגמונית המובילה את העולם, תוך חלוקה בהסכמה של תחומי השליטה והשפעה עם המעצמה הסינית שתכלול גם את טאיוואן קוריאה ווייטנאם, ועם איראן שתוביל את הגוש האסלאמי - שיעי וסוני כאחד - שלאחר הסרת המטרד הישראלי יתפרש מהים הפרסי ועד לים התיכון. תחומי ההשפעה של ארצות הברית שתסולק מאירופה, מהמזרח התיכון ומאסיה - יוגבלו לאזור ההשפעה - אטלנטיקה.

על פי פליישמן, אלו היו הלכי הרוח ומהגורמים שהתניעו את הקמתה של יחידת ההתערבות 29515 במנהלת ה-ג.א.ר.א, המודיעין הצבאי הרוסי. בין שלל הנספחים שצירף פליישמן לדו"ח נכללו סקירות מפורטות על מבנה היחידה שכללה 90 לוחמי קומנדו שנבחרו מתוך כוחות הספצנאז,¹ סקירות של הפעילויות החשאיות של היחידה בארמניה, בבריתניה, בצ'כיה, בגיאורגיה, באפריקה ובאוקראינה, פעילויות שכללו חבלה בתשתיות, חטיפות ולא פעם גם עינויים והוצאות להורג, לעיתים על ידי התזת או זריקת פולוניום, (רעל רדיואקטיבי).

פליישמן גם התייחס להעמדת קציני ק.ג.ב לשעבר בראשות הברטאוות - ארגוני הפשע הרוסיים באלבניה בארצות הברית, בגרמניה, באמריקה הלטינית ובישראל ולשיתופי הפעולה ה"אסטרטגיים" שלהם עם רשתות הנרקן-טרוריות הלטיניות והאסלאמיות.

1. שמם הכללי של יחידות העילית, הכוחות למשימות המיוחדות הצבאיות של ברית המועצות, רוסיה כיום.

פליישמן שלח את הדו"ח לכל מי שצריך וגם למי שלא, הציג אותו בפגישות צוותי העבודה השונים, הפציץ את המערכת במיילים ובטלפונים, אך לא זכה ביותר מאשר מחוות מגומגמות.

פליישמן, שכבר בגיל 19 סיים בהצטיינות יתרה תואר מוסמך בניתוח מערכות בסטנפורד, הכיר את תיאוריית "ששת דרגות ההפרדה" של פרופסור וינסטון מילגרם, על פיה הוא יכול למצוא קשר לכל אחד מתושבי כדור הארץ באמצעות שרשרת של חמישה מכרים לכל היותר, וכך היה כשהוא טס לתל אביב לחגיגת בר המצווה של אחיינו ופגש בן דוד רחוק, פקיד בכיר במשרד החוץ הישראלי. הלה קישר אותו לקב"ט המשרד שקישר אותו עם עמיתו, עמי כהנוב מבכירי השב"כ וזה קישר אותו עם ידידו אבנר ארליך, סגן מנהל מחלקת המבצעים המיוחדים של המוסד, שבאותה העת שהה בשנת שליחות בושינגטון די.סי, כנציגו המיוחד של ראש המוסד מול הנהלת ה-CIA תחת הכיסוי של נספח כלכלי זוטרי בשגרירות הישראלית.

ארליך, שאלו ימיו הראשונים בתפקיד מטה, הכיר היטב את החומר המודיעיני עליו ביסס פליישמן את הערכותיו והסכים עם מרבית מסקנותיו, הוא מירקר ורשם כמה הערות ומיהר להעביר את הדו"ח לחברו הטוב, ג'ון אודריסקול, ראש האגף לפעילויות מיוחדות, ה-אס.או.ג'. של הסוכנות המרכזית, שגם הוא זיהה את חשיבות המסמך והעבירו לידי הממונה הישיר עליו סגן המנהל מק'לפלין, וזה מצידו הבטיח טיפול הולם.

"מק'לפלין לא יעשה דבר", אמר ג'ון לאבנר.

"תגיד מה עובר להם בראש לפאקינג קוזקים האלו, חצי מדינה שם רעבה ללחם והם מוציאים מיליארדים על שטויות."

"המוז'קים האלו", אמר אבנר, "סובלים ממחלה אוטואימונית-משיחית שגורמת להם להאמין שהם צריכים להנהיג את העולם, גם אצלנו יש כמה אידיוטים כאלו בכנסת..."

"הו..." עצר אותו ג'ון, "אני רואה שסגן המנהל דווקא כן פעל... הוא השהה את פליישמן עד לאחר ועדת דין משמעתי... בגין העברת חומרים חסויים לידי גורם זר."

פליישמן המיואש התפטר מעבודתו בסוכנות, והתקבל למשרת מנהל מחלקת

האנליסטים בחברת היי-טק גדולה, תמורת שכר התחלתי הגבוה ב-200 אחוזים משכרו בסוכנות, לא כולל בונוסים ויצא לחופשת שחרור והתאווורות בהודו. השפע המהמם של ריחות וצבעים היעדר המחויבויות, ואף ההתלהבות מהשימוש החופשי בערוצי המדיה החברתית, שם תיעד את חוויותיו בהתלהבות יומיומית בשידורים חיים, גרמו לו לראשונה בחייו הבוגרים להרגיש מסוחרר, חופשי ומאושר. "הייתי גולם - כעת אני פרפר," כך אמר בסרטון הטיקטוק בעודו רוקד והמשיך, "אבל תיזהרו מפרפרים, הם אלו שיודעים לייצר את הכאוס."

למוחרת רציחתו של פליישמן, עצרה משטרת ניו דלהי תייר רוסי בלונדיני כחשוד במעשה ויומיים אחר כך שוחרר החשוד הרוסי מתחנת המעצר בנסיבות בלתי ברורות.

2.

מקלין, וירג'יניה

מקלין היא עיירת שינה רגועה, ירוקה מאוד ואלגנטית, מתגוררים בה כעשרים אלף אנשים, משפחות של עובדי הסוכנות המרכזית, קציני צבא, פקידי ממשל ודיפלומטים מוושנינגטון הסמוכה.

מנהלת המודיעין הלאומי והמטה ללוחמה בטרור ממוקמים במקלין וכמוהם הבית שאנשי מנהל המשק של השגרירות שכו עברנו בלונג מידאווי רוד. לשכונה יש שתי יציאות שונות (להבדיל ממרבית השכונות להן יש רק יציאה אחת). הנסיעה לבית החולים ג'ונס הופקינס, שם עובדת רבין אורכת לא יותר מחמש עשרה דקות ואילו הנסיעה לשגרירות אורכת כשלושים דקות או פחות, אם אני עושה זאת בקמרו שלי. הנסיעה למטה הסוכנות בלנגלי, אורכת כשש דקות. הבית עצמו חביב ואוורירי עם חצר פנימית קטנה מוקפת חומת אבן גבוהה שהקלה על סידורי האבטחה, אך ללא בריכת שחייה, עובדה מצערת שאילצה אותי לשחות בקאונטרי קלאב המקומי, או ב"מועדון קציני הצי". שני אתרים שהיו מועדים לגישושי היכרות חברתיים.

את מנת השחייה היומית שלי (בדרך כלל כ-3,800 מטר חתירה ב-75 דקות, במתכונת האימון של איירון מן), אני חייב לארבעת הדיסקים הפרוצים בגב התחתון שלי, אם אני מזייף - אני סובל מאוחר יותר בדרכים מגוונות, החל מנימול באצבעות ועד כאבי גב מטרידים. היום, למשל, נאלצתי לקטוע את השחייה מייד בתחילתה, בגלל שחיין שנכנס למסלול שלי, חטף את חבטת כף היד החותרת שלי בראש וכמעט טבע, המציל שאל אותי בזוירות מדוע אני חותר כל כך חזק ואגרסיבי.

"כי אני טיפוס אגרסיבי," עניתי לוורבין כשהביטה בי במבט שואל. "לפחות לקחת אותו לרופא או שאלת אם הוא בסדר?"

כשעניתי לה שאני לא נוהג לחדור לתחומי הפרט של "כל מיני", סיכמה את

הדיון בכך שאני מיוזנתרופ שאינו מתבגר, נשקה לקטנה והכריזה שהיא יוצאת לפגישה קצרה באוניברסיטה.

"או.קיי, מאמא תרוזה, יציאה טובה שתהיה לך," הספקתי לזרוק והיא החזירה לעברי אצבע משולשת. נשארתי עם היפה השנייה שלי. שכבתי על השטיח, ברכיי כפופות מעלה בתשעים מעלות, וכפות רגליי נעוצות בקיר, תוך שאני דוחק את הגב לתוך הרצפה, במטרה ליישר את השקע שבגב התחתון. החזקתי באלמה הקטנה בשתי ידיי ועשיתי איתה "אווירונים", תוך כדי שהיא פורצת בצחוק מצלצל, בודקת את מידת האלסטיות של העפעפיים שלי, מושכת לי בקצה האף בכל כוחה או סתם חובטת לי בביצים, וצוהלת כשאני משמיע קולות בכי מעושים למחצה. לאחר אחד ה"אווירונים" החלה לפלוט. חיבקתי אותה חזק בשמאלי ובידי הימנית ניסיתי - ללא הצלחה - להגיע לחיתול הבד. כעבור כמה שניות היא נרדמה בחיקי ואני ספרתי את הנשימות השקטות והחמות שלה. הייתי יכול למשוך כך עד סוף היום, אבל בשלב מסוים הגברת הקטנה התעוררה והחלטתי שזה הזמן לקיים איתה שיחת גברים.

"תראי יקרה שלי. את לא אשמה, אבל אבא שלך כבר... איך נאמר, קשיש? לא. לא באמת קשיש, כולו ארבעים ומשהו, אבל די מעוץ. ארבעה דיסקים פרוצים בגב התחתון ועוד עודפי אדרנלין שאין להם לאן להתנקז ותפקיד המטה הזה שממנו אימא שלך כל כך מרוצה ו..." לפתע היכה בי הבהק של פלש בוהק ישר לפנים.

"וידויו של מיוזנתרופ זקן, הכול מצולם ומוקלט," הכריזה ורבין שנכנסה בחשאי וצילמה את המעמד המביך למדי, בו שוב הביסה הרוח הנשית הצעירה את מאה ועשרת הקילוגרמים של העוצמה והזעם הגבריים שלי.

"נו... יש?" שאלתי.

"יש!" ענתה ורבין מחייכת, קטפה ממני את הקטנה והטילה לעברי מעטפת צפצפים גדולה וצהובה. הנחתי את המעטפה וחיבקתי את שתיהן.

"אתה לא פותח?"

"את מה?"

"את זה," הצביעה על המעטפה במבט נעלב.

"בשביל מה? אני יודע בעל פה!"

"לכלכת..."

"אבחון מוקדם של מחלות תורשתיות בילדים, הגורמות להתפתחות נגעים סרטניים הרגישים לטיפול קרינתי, מאת פרופסור רוזה לוקסמבורג ורבין, ארליך ושות', יריתי ברצף את נושא המחקר שלה.

היא הרימה גבות במין תמיהה מעורבת בסיפוק.

"אמ'שך רוזה לוקסמבורג, קראת והבנת?"

"קראתי והבנתי."

ורבין הביטה בי בסקרנות משועשעת, "מה הבנת?"

"קודם כול את כל מילות היחס. ללא יוצא מן הכלל. וגם את מרבית מילות הקישור... אבל בעיקר הבנתי שהנגעים הסרטניים שלך, משתמשים באותה אסטרטגיה של הטרור; הם מתיישבים לנו בפנים ואז מאוד קשה להשמיד אותם ללא נזק אגבי ופגיעה בחולה עצמו."

ורבין הנהנה ונראתה מופתעת לטובה מהשוואתי. עם זאת, באמת הבנתי את התשוקה והעיקשות של מחקרה שמטרתו להציל חיי ילדים קטנים. העמיתים שלה לא האמינו שניתן להצליח בזיהוי המוקדם, אבל היא התעקשה וניצחה: ממצאי המחקר היו חד משמעיים.

"אז אפשר לקרוא לך פרופסור?"

"עוד לא. הפרופסורה עדיין לא בתוקף עד שהאוניברסיטה תפרסם את המחקר במלואו."

"מתי?"

"שבועיים בערך. כנראה..."

היא מסרה לי את הקטנה בחזרה ומזגה שרדונה קליפורני חמאתי ומתחנף כמו שצריך, הרבה עץ, חמאה וריח רענן של דשא שזה עתה נקצר.

"תראה מה עוד קיבלתי," משכה מהתיק קופסת עץ מהודרת ובתוכה עט נובע מוכסף שעליו נחרט: לפרופסור ורבין, בהערכה ובידידות.

"פרידמן?"

ורבין נענעה ראשה לשלילה, "ניקולה."

"אה... הערבי הנוגה שלך."

"קבעתי איתו שנתאם ארוחת ערב משותפת. אצלנו או אצלם, איך אתה מעדיף?"

"אין לי בעיה לאכול ערבים נוגים לארוחת ערב. אבל למה לא במסעדה?"

ורבין התבוננה בי בסקרנות מדעית מעושה ולחשה לקטנה, "אב'שלך לא מתפתח. נשאר דפוק כמו שהיה. הוא מעדיף מסעדה כדי שיוכל לשלוח מישו לערוך לו חיפוש בדירה כשאנחנו שם." הכריזה ולקחה את היפיפיה הנרדמת למיטה.

"למה נראה לך שעדיין לא עשיתי את זה?"

היא חייכה ואמרה, "אתה יודע משהו מוזר. כשחזרתי היום מהישיבה אצל פרופסור פרידמן, מצאתי את ניקולה אצלי בחדר, מחטט במגירה. זה היה קצת מביך, אבל התברר שהוא רק רצה להפתיע אותי עם העט."

"אז מה מוזר? זה שהוא חדר לך לחדר ללא רשות? או זה שהפתיע אותך עם העט?"

היא משכה בכתפיה. "לא יודעת, אבל זה היה רגע לא נעים."

"ואז הוא הציע לך את הארוחה המשותפת?"

"כן, אבל זה היה משהו שכבר דיברנו עליו קודם. שטויות, עזוב את זה. הגיע כבר הזמן בגילך המתקדם שתפסיק להתייחס לכל ערבי כאל אובייקט לחיסול ממוקד. אני הולכת להתקלח, בינתיים אתה יכול להתחיל להתאמן על שיפור הביצועים שלך," כיוונה מבט ישר לתוך החבילה שלי ואני הרגשתי איך הזין מתחיל לייצר ציפיות, "להתאמן?! נחמן שלנו - מאומן!" אני אומר ורואה בסיפוק את האוהל שמתרומם לי במכנסיים.

"ואתה בטוח שהנח... נח... נחמן שלך לא יתחיל לגמגם לנו?"

"בעזרת השם... לא זוכר תלונות... לא שלך ולא של אף אחת אחרת," אני אומר ומצמיד אותה אליי והיא מתרפקת לתוכי, "ככה לפני המקלחת?!"

"כאן ועכשיו! ואם יש מישהו שמתנגד שיקום או לנצח ינצור את לשונו." אני מכריז ומרים את ורבין שנתלית על צווארי ונושא אותה לעבר המיטה ובדיוק

אז מגיע הצלצול במאובטח, "לזה אני חייב לענות," אני אומר לה והיא מהנהנת ועוזבת לעבר המקלחת בלי לומר מילה.

"זיהוי ודאי." מודיע אודריסקול, "היעד בדרכו לדירבורן משיגן. הצוותים שם ערוכים כמו שצריך, אתה לא חייב לבוא, עדיף שלא."

"אתם חייבים מבוגר אחראי בסביבה."

"האישור שלנו," עונה אודריסקול ביובש, "הוא לעצור. לא לחסל. רק לעצור ולחקור, קפיש?! ואגב הבחורה שלכם... הבלונדינית..."

"תמרה?"

"כנראה," הוא אומר, "היא עדיין איתו היא בסדר גמור, יותר מבסדר." וניתק.

"אני חייב לצאת בובל'ה,"

ורבין משכה בכתפיה ולא ענתה, נשקתי למצחה ויצאתי.

היעד שלנו:

אחמד וואחיד, קולונל בכוח קודס של משמרות המהפכה האיראניים, פיקד על רשת הברחת הסמים הגדולה ביותר במשולש הסמים הלטיני. מרבית חיילי הרשת שלו היו מהגרים לבנונים, לוחמים של החיזבאללה שהחדירו את הסמים לתוך ארצות הברית בדרכים מגוונות, בטיסות לא רשומות, במנהרות ובתוך גופם של מבקשי הגירה. ובנוסף, המילה האחרונה בתחום היו צוללות כים ננסיות מייצור עצמי. בארצות הברית הופצו הסמים על ידי הבראטווה האלבנית בראשה עמד קצין הק.ג.ב במיל' הרוסי בוגדנוב. את עשרות מיליוני הדולרים שנוצרו במערכת שאותה ניהל וואחיד הוא העביר ל"ארגוני הצדקה" של החיזבאללה שהיו פרושים ברחבי ארצות הברית ובאירופה ושימשו בעיקר למימון הרכש והפעילות הצבאית של חיזבאללה והג'יהאד האסלמי.

3.

מתחם CIA, לנגלי

ג'ק, העוזר האישי של ג'יימס דונהיו, דירקטור ה-CIA הידוע בכינויו הג'וקר, קיבל את הידיעה על מותו של שמחה פליישמן בעצב מהול באשמה. ג'ק הכיר את שמחה בקורס הכשרת האנליסטים וזכר לטובה את יכולות הניתוח יוצאות הדופן שלו, את צחוקו המתגלגל ואת העובדה שתמיד אמר את אשר חשב או הרגיש, ללא שיקולי רווח והפסד.

הוא מיהר לפתוח את תיק האנליזה שפליישמן סיים לפני חודשים ונדהם לגלות בתוך שלל הנספחים, מסמך נדיר שיועד לעיניהם של חמישה שותפי סוד בלבד ונחתם אישית על ידי כל אחד מהם: נשיא הפדרציה הרוסית, שר ההגנה, הגנרל סרגיי נרישקין, מנהל ה-אס.ווי.אר, שירות מודיעין החוץ ויועצת הנשיא, פרופ' קתרין גלינקא. היה זה מסמך הקמת היחידה 29515 של ה-ג.א.ר.או, המודיעין הצבאי הרוסי שיצא מלשכת הנשיא ובדרך עלומה "התגלגל" לידי של איש המוסד הישראלי.

במסמך הוגדרו מטרותיה המוצהרות של היחידה - לזרות טרור ואי יציבות שלטונית במדינות המערב ובמדינות ברית נאט"ו ובארצות הברית בראשן. לפרק את תחושת הביטחון והנאמנות של האזרחים וממשלותיהם כצעד מקדים לקראת השינוי הנדרש. בהמשך הנספח, הופיע פרק נרחב המפרט את המאמצים הרוסיים למימוש החזון, במסגרתם שוקדים שלוחי היחידה על טיפוח קשרים הדוקים עם תנועות ימניות קיצוניות במערב, תוך הענקת סיוע כספי נרחב ואימונים צבאיים מתקדמים המתבצעים בדרך כלל בבסיסי יחידת ההתערבות.

ג'ק מיהר ליידע את הבוס, שלאחר מבט חטוף הורה לזמן את מנהל האו"ש (ארגון ושיטות) להכנה מיידית של נהלים, שלא יאפשרו יותר למסמכים מעין אלו להיקבר באבק ולזלוג מתחומי הסוכנות והורה לג'ק לצרף את המסמך לישיבת הבוקר של הצוות הבכיר, לפני צאתו לבית הלבן.